

โครงการประชุมเชิงปฏิบัติการทางวิชาการ

เรื่อง

แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนากีฬาชาติ

จัดโดย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ร่วมกับ

นายกรัฐมนตรี และฝ่ายความสัมพันธ์ข้ามชาติและทาง
เลือกในการพัฒนา

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

วันพุธที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 8.00-16.00น.

ณ ห้องประกายเพชร โรงแรมเอเชีย ราชเทวี

โครงการประชุมเชิงปฏิบัติการทางวิชาการ

เรื่อง

แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนากีฬาชาติ

จัดโดย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ร่วมกับ

สำนักนายกรัฐมนตรี และฝ่ายความสัมพันธ์ข้ามชาติและทาง
เลือกในการพัฒนา

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

วันพุธที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 8.00-16.00น.

ณ ห้องประกายเพชร โรงแรมเอเชีย ราชเทวี

โครงการประชุมเชิงปฏิบัติการทางวิชาการ

เรื่อง

แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์การพัฒนากีฬาชาติ

จัดโดย

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ร่วมกับ

สำนักงานกฤษฎีกา และฝ่ายความสัมพันธ์กีฬานานาชาติและทางเลือกในการพัฒนา

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

วันพุธที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 08.00-16.00 น.

ณ ห้องประชุมเกษร โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ

หลักการและเหตุผล

กีฬาในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อันเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ข้อมูลข่าวสารได้เผยแพร่กระจายไปได้อย่างแพร่หลายและอย่างทั่วถึง อย่างไรก็ตาม การกีฬาของไทยตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน ยังมีการพัฒนาไปไม่มากเท่าที่ควร เนื่องจากสาเหตุหลายประการ อาทิ เช่น มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบมาก แต่ความสัมพันธ์หรือการประสานงานกันระหว่างองค์กร มีน้อย ไม่ชัดเจน และขาดการประสานงานกัน นโยบายและทิศทางงานการพัฒนากีฬาของรัฐบาลไม่ชัดเจน ไม่ต่อเนื่องและไม่เป็นรูปธรรม ไม่มีการประเมินผล รวมทั้ง รูปแบบองค์การบริหารงานเพื่อพัฒนากีฬาของชาติมีโครงสร้าง แต่ไม่มีฐานการบริหารหน่วยงานโดยตรง คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงได้ร่วมกับ สำนักงานกฤษฎีกา และฝ่ายความสัมพันธ์กีฬานานาชาติและทางเลือกในการพัฒนา ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ตระหนักถึงความสำคัญของการกีฬาเพื่อสุขภาพหรือกีฬาสำหรับทุกคน (Sport for All) ที่มีต่อการพัฒนาบุคคลในชาติให้มีสุขภาพสมบูรณ์ และมีร่างกายที่แข็งแรง อันจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมอารยะประเทศทั้งหลาย รวมทั้งกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ที่ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาเข้าทำการแข่งขันกับนักกีฬาของประเทศ

อื่น ๆ ในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก อันเป็นวิธีการประชาสัมพันธ์ให้คนทั่วโลกได้รู้จักกับประเทศไทย ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งได้จัดทำให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนา วิทยาศาสตร์ อันจะนำไปสู่การลดองค์การที่ละเลยพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เข้าประชุมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนหาแนวทางการพัฒนาวิทยาศาสตร์
2. เพื่อให้ผู้เข้าประชุมได้ร่วมกันวางแผนโครงสร้างและการจัดระบบการบริหารงาน พัฒนาการทางวิทยาศาสตร์และหาแนวทางในการประสานงานระหว่างองค์กรพัฒนาวิทยาศาสตร์
3. เพื่อให้ผู้เข้าประชุมได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนารูปแบบ องค์กรพัฒนาวิทยาศาสตร์

หัวข้อการประชุม

1. การอภิปรายในหัวข้อ แนวคิดในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ตามกระแสโลกาภิวัตน์ : แนวทางสู่การวิจัย
2. การประชุมเชิงปฏิบัติการในหัวข้อ รูปแบบองค์กรในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ในอนาคต
-โครงสร้างและการจัดระบบการบริหารงานพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์
-แนวทางการประสานงานระหว่างองค์กรพัฒนาวิทยาศาสตร์

วิธีการประชุม

1. การอภิปรายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน และนักวิชาการในสาขาวิทยาศาสตร์และการศึกษา
2. การประชุมในภาคผู้เข้าร่วมประชุม เพื่อหาแนวทางในการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนาวิทยาศาสตร์

กำหนดการประชุม

- 08.00 - 08.30 น. - ลงทะเบียน
- 08.30 - 09.00 น. - พิธีเปิดการประชุมเชิงปฏิบัติการ โดย
นายเทอดพงษ์ ไชยมังกร รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- 09.00 - 10.30 น. - อภิปรายในหัวข้อ แนวคิดในการพัฒนาการศึกษาตามกระแส
เทคโนโลยี: แนวทางสู่การวิจัย โดย

ผู้อภิปราย

ดร. สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ ผู้อำนวยการการกีฬาแห่งประเทศไทย
รองศาสตราจารย์ ดร.สุภัทร สมภักดิ์ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คุณฉ้าง รอดคน ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ

ผู้ดำเนินการอภิปราย

รองศาสตราจารย์ ดร.ประพนธ์ ไกลชลศิริกุล

- 10.30 - 10.45 น. - พักรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่ม
- 10.45 - 12.00 น. - การประชุมเชิงปฏิบัติการในหัวข้อ รูปแบบองค์การพัฒนากีฬาชาติ
ในอนาคต

กลุ่มที่ 1 โครงสร้างและการจัดระบบการบริหารงานพัฒนากีฬาชาติ

วิทยากรประจำกลุ่ม รองศาสตราจารย์ ชัยชัย โภมารัตน์

กลุ่มที่ 2 แนวทางการประสานงานระหว่างองค์การพัฒนากีฬาชาติ

วิทยากรประจำกลุ่ม รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ กาญจนกิจ

- 12.00 - 13.00 น. - พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 - 14.30 น. - ประชุมเชิงปฏิบัติการในหัวข้อที่กำหนด (ต่อ)
- 14.30 - 14.45 น. - พักรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่ม
- 14.45 - 15.45 น. - เสร็จสิ้นการประชุมและอภิปรายทั่วไป
- 15.45 - 16.00 น. - พิธีปิด

ผู้เข้าร่วมประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วย ผู้แทนสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยที่ได้รับการรับรองจาก
การกีฬาแห่งประเทศไทย ผู้แทนคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ผู้แทนการ
กีฬาแห่งประเทศไทย ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้แทน
กระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนสื่อมวลชน ผู้แทนกีฬาจากกองทัพบก นักวิชาการจากสถาบันการศึกษา
ในระดับต่าง ๆ ผู้แทนสโมสรกีฬาจากหน่วยงานเอกชน ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้เกี่ยวข้อง
จำนวนประมาณ 50 คน

การรับสมัครผู้เข้าประชุม

ฝ่ายจัดมีหนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ นักวิชาการ ผู้แทนหน่วยงาน/สถาบัน และผู้เกี่ยวข้อง
เข้าร่วมประชุม

ค่าลงทะเบียน

ไม่เก็บค่าลงทะเบียน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการพัฒนากีฬาชาติที่เป็นรูปธรรม
2. ได้แนวทางการวิจัยและการพัฒนารูปแบบองค์การพัฒนากีฬาชาติในอนาคต

คณะกรรมการดำเนินการจัดประชุม

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายเทอดพงษ์ ไชยมังคณ์)	ที่ปรึกษา
คณบดีคณะครุศาสตร์ (รองศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สินธุรัตน์)	ที่ปรึกษา
ศาสตราจารย์ นพ.วิฑูรย์ พานิช	ที่ปรึกษา
ดร. บุญรักษ์ บุญละเขมมาลา	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์ ม.ล. ปาณเลา ทัดติง	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์ ดร.ประพัฒน์ ด้วงอินทร์	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ ฤทธิชัย	กรรมการ

รองศาสตราจารย์ วิฑูรย์ศักดิ์ คุ้มเฟื่อง	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมบูรณ์ อินทร์ธมยา	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ศุภักษร มีนเอน	กรรมการและเลขานุการ

ผู้สนับสนุนงบประมาณการสัมมนา ฝ่ายความได้ก้นะข้ามชาติและทางได้อานการพัฒน

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

1. ค่าตอบแทนวิทยากร ผู้เข้าร่วมประชุม
2. ค่าอาหารว่าง เครื่องดื่มและอาหารกลางวัน
3. ค่าจัดพิมพ์เอกสาร
4. ค่าใช้สอยอื่น ๆ

ผู้รับผิดชอบการสัมมนา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับ สำนักงานกฤษฎมนตรี

และฝ่ายความได้ก้นะข้ามชาติและทางได้อานการพัฒน สำนักงาน

กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

บทความทางวิชาการประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ
"แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนาภาคีชาติ"

เรื่อง

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาภาคีชาติ
ในประเทศไทย

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร. ประทีป วัฒนศิริ
ประธานคณะกรรมการติดตามผลการประชุม

วันที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 08.00-16.00 น.

ณ ห้องประชุมแพทย โรงแรมเอเซีย ราชเทวี

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

รองศาสตราจารย์ ดร. ประพัฒน์ ใต้ผ่องกิจ*

กถา

ในปัจจุบัน มีการพูดและกล่าวถึงกันมากเกี่ยวกับคำว่า วิทยาศาสตร์ หรือ Globalization และดูเหมือนมากจนจะเคยได้ยิน รวมทั้งมีความเข้าใจในความหมายของคำได้ดี อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เป็นธรรมเนียมและเพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้เขียนใคร่ขอเสนอความหมายของคำที่ได้บัญญัติไว้ในพจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 ว่า วิทยาศาสตร์ หมายถึง "ความรู้ที่ได้จากการสังเกตและการทดลอง" หรือตามความหมายที่ นิธิ เอียวศรีวงศ์ (กวางโกล, เมษายน 2537 หน้า 6-7) อธิบายในเชิงเศรษฐศาสตร์ (ซึ่งทำให้คำว่า วิทยาศาสตร์ คือ กระบวนการที่ก่อให้เกิดความรู้ที่เชื่อถือได้ขึ้นโดยอิงกับของจริงทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านข่าวสารข้อมูล ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรม และด้านการเมือง กระบวนการนี้ได้เกิดขึ้นมาแต่โบราณแล้ว กว่าจะเกิดขึ้นในปัจจุบัน และจะดำเนินต่อไป อันจะก่อให้เกิดผลทั้งทางดีและด้านลบ เช่น อาจช่วยให้เทคโนโลยีและความเจริญแพร่หลายไปอย่างกว้างขวางและทั่วถึง แต่ในขณะเดียวกัน สังคมอาจจะต้องเผชิญกับความท้าทาย ซึ่งเป็นพลังผลักดันของสังคมและโลกใบนี้หรือไม่?

ความหมายของ Globalization หรือ วิทยาศาสตร์ ยังได้มีการกล่าวไว้ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 15 กันยายน 2537 หน้า 28 โดยตีความหมายเป็นขึ้น ๆ ดังนี้

1. Globe แปลว่า โลก
2. Globalization สิ่งแปลว่า ก้าวให้ทันโลก เปลี่ยนแปลงให้ทันโลก พัฒนาตนเองและหน่วยงานให้เท่าทันโลก หรือการย่อโลกให้เล็กลงด้วยการสื่อสารที่รวดเร็ว รวดเร็ว

พัฒนาการหรือที่มาของ Globalization อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ คือ

ระยะแรก-การพัฒนาการที่เป็นไฮเทคโนโลยี (Hi-Technology) ทางด้านคอมพิวเตอร์

ระยะที่สอง-การพัฒนาทางด้านการศึกษา

ระยะที่สาม-การพัฒนาทางด้านโทรคมนาคม

*ภาควิชาฟิสิกส์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลกระทบของ Globalization พอสรุปได้ดังนี้

1. มีการใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์มาทดแทนระบบกระดาษ
2. การสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแข่งขันอย่างไร้พรมแดน
3. มีการใช้โทรสาร (Facsimile) และ/หรือ อีเมล (E-mail) มาเสริมและทดแทนระบบการสื่อสารอื่นที่มีอยู่ ทำให้การสื่อสารรวดเร็ว มีประสิทธิภาพและประหยัด (Economy) ในหลายด้าน
4. หน่วยงานใหญ่ทั่วโลกต้องมีการรีเอนจิเนียริง (Re-Engineering) หรือต้องยกเครื่องขนาดใหญ่ อาทิ ต้องยกเครื่องด้านการบริหาร การจัดการด้านทรัพยากรงาน การพัฒนาคน การพัฒนาระบบงาน ระบบเงินเดือยเข้าให้สอดคล้องกับแผนงาน การพัฒนาทางด้านไอที เทคโนโลยี เป็นต้น
5. หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ รวมทั้งเอกชนขนาดเล็ก เอกชนที่ทำงานในระบบอุปถัมภ์ ต้องหันมาแปรรูป (Privatization) ซึ่งเป็นการเพิ่มผลผลิตในการทำงาน
6. ปัญหาทางด้านสังคมจะมีมาก เพราะ
 - คนชนบทต้องปรับตัวให้เข้ากับความเร็วระดับโลก ไม่ใช้เพียงระดับสังคมในเมืองเท่านั้น
 - เด็กเกิดใหม่ต้องปรับตัวเข้ากับสังคมและวัฒนธรรมโลก ไม่ใช้เฉพาะแต่กับสังคมไทยเท่านั้น
7. เกิดการแข่งขันทางการค้าในระดับโลกที่เป็นการแข่งขันแบบไร้พรมแดน
8. ปัญหาอื่น ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาอีกมากมาย เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น

ในยุคราชานุวัตรนี้ เอกวิทย์ ณ ถลาง ได้กล่าวไว้ใน การเสวนาทางวิชาการเรื่องชื่อเรื่อง "สยามไทยเดิม คู่มือยุคราชานุวัตร" โดยมีประเด็นที่น่าสนใจยิ่ง คือ ประเด็นลับมือชาทะเล "วัฒนธรรมไทย" ใญ่หรือนุวัตร หรือใญ่หรือนุวัตร (มติชนรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 15 กันยายน 2537) ว่า ชาวยุคไทยอยู่ในสภาพวิภาพ มีวิภาพ อยู่กับบ้าน อยู่กับเครือญาติ หรืออยู่กับชุมชนเผ่าพันธุ์ที่ตนเองอาศัยอยู่ ก็ต้องมีกติกาอย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ต้องอยู่กับธรรมเนียมใหม่ อยู่กับกติกาของสังคมที่เราทำงานด้วย ลูกท้าย เดิมเรามี 2 วัฒนธรรม คือวัฒนธรรมหลวง และวัฒนธรรมราษฎร์

ปัจจุบัน เรามีวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง 2 วัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมองค์กรซึ่งบุคคลสังกัดอยู่ และ วัฒนธรรมมวลชน ที่กลายคืนต้องดูรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ เช่น ดูการประกวดนางงาม ดูการชกมวยผ่านดาวเทียม ด้วยกัน ทำนได้ให้คำถามผวกได้ว่า

เราจะปรับตัวได้อย่างไร

เราจะรู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรได้อย่างไร และ

ถ้าเป็นไปได้ เราจะทำอะไรต่อไป

แนวคิด

การศึกษาของมวลมนุษยชาติ ย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องอยู่ในวัฏจักรนี้ด้วย ไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง หรือทั้ง 4 ด้าน ตามที่ นิลี เอียวอร์วีก์ (2537) ได้กล่าวไว้ ว่าจะเช่นนี้ การพัฒนาการศึกษา ควรจะมีการพัฒนาไปอย่างไร แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) ที่เห็นแผนแม่บทเพื่อวางรูปแบบในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ และได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2532 (การศึกษาแห่งประเทศไทย, 2533) ต้องมีการปรับเปลี่ยนไปหรือไม่ อย่างไร องค์การหนึ่งองค์การใด หรือทุก ๆ องค์การที่มีอยู่ในปัจจุบัน ควรจะมีอยู่เพื่ออะไรกัน ประสิทธิภาพมัน หรือต่างกันอย่างไรในการพัฒนาการศึกษาไปตามแนวความคิดของตน ถ้าต่างกัน ต่างทำ ใครควรจะนำบทบาทหน้าที่อย่างไร ในการควบคุมประสานงานให้ผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษา ได้ทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการศึกษาของชาติ ซึ่งต้องเป็นเอกภาพด้วยหรือไม่ เล่ากันสั้น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษา เช่น เล่ากันการศึกษาในระดับต่าง ๆ ควรจะจัดการให้การเรียนการสอนอย่างไร ควรจะเน้นกิจกรรมพิเศษอะไร ควรจะมีการพัฒนาผู้เรียนในด้านใด และอย่างไร

บางแง่ของความหลากหลาย ดังที่ได้มีการกล่าวไว้ กระแสโลกาภิวัตน์ อาจทำให้ "สังคมสูญเสียความหลากหลาย ซึ่งเป็นพลังสำคัญของสังคมและโลกใบ" ความหลากหลาย ณ จุดนี้ จะหมายถึงถึงความหลากหลายในเรื่องใดบ้าง การศึกษาจะมีความเกี่ยวข้องกับความหลากหลายอย่างไร ความหลากหลายในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาทั้งโดยตรง หรือโดยอ้อมที่ช่วยกัน หรือต่างองค์กรต่างก็พากันพัฒนาการศึกษาไปในแนวความคิดของตนเองหรือกลุ่ม ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และ/หรือหากจะทำให้มีองค์กรใดองค์กรหนึ่งรับผิดชอบในการพัฒนาการศึกษาไป จะเป็นการศึกษาสูญเสียความหลากหลาย เช่นที่เป็น

อยู่ และจะมีผลดีผลเสียหรือไม่ อย่างไร และที่มีนักคิดหลายท่านกล่าวกันว่า กีฬาเป็นภาษาสากล หากพิจารณาจากความหลากหลายของกีฬาในฐานะที่เป็น ภาษาสากล กีฬาจะมี? น่าจะมีแต่ความหลากหลายในแง่ของชนิดกีฬา ที่ในภูมิภาคหนึ่งของโลกไม่สามารถเล่นกีฬานั้นชนิดที่อีกภูมิภาคหนึ่งของโลกสามารถเล่นได้เมื่อฤดูกาลที่เหมาะสมมาถึง มากกว่า?

การพัฒนากีฬาชาติ ไม่ควรจะเน้นแต่ยอดฝีมือ ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพของการ กีฬาชาติ ยังต้องเป็นเป้าประสงค์ของการพัฒนากีฬาชาติอยู่ ประสิทธิภาพของการกีฬาชาติหมายถึง การได้กระทำในสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกต้อง (Doing the right things) ส่วนประสิทธิภาพจะหมายถึง การกระทำในสิ่งต่าง ๆ ให้ออกมาถูกต้อง (Doing things right) (Bedeian and Zammuto, 1991) ที่ผ่านมาและปัจจุบัน องค์การที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬาชาติได้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกต้อง หรือ ได้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้ออกมาถูกต้องแล้วหรือยัง? อาทิ ในแง่ของการประสานงานกันระหว่างองค์การพัฒนากีฬาชาติที่มีอยู่

สาขาเทคโนโลยีและระบบสารสนเทศ เพื่อการพัฒนาคุณภาพการกีฬาของชาติในขณะนี้ โลกนี้วิ่งเร็วได้อย่างไร ความก้าวหน้าได้มาสะดวกได้ไม่ยาก เพราะปัจจุบัน การแข่งขันกีฬาระดับโลก หรือแม้แต่ชาติหลายรายการ ได้มีการถ่ายทอดข่าวกีฬาจากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง ทำให้ประชากรของโลกได้ชมการแข่งขันไปพร้อม ๆ กัน ความสามารถที่นักกีฬาแข่งขันแล้วต้องทำให้เห็น เป็นเช่นเดียวอย่างที่มีนักกีฬาคนอื่น ๆ ที่ได้ชมอยู่สามารถชนะไปด้ผลเบลอๆ ปรับเปลี่ยนให้ความสามารถของตนได้ปรับปรุงพัฒนาขึ้น หรือหากนักกีฬากำลังอยู่ในระหว่างการฝึกซ้อมไม่สามารถมาชมการแข่งขันถ่ายทอดการแข่งขันได้โดยตรง ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมอาจทำการบันทึกภาพ แล้วนำมาเปิดให้นักกีฬาได้ศึกษาแนวทางหลัง ก็ยังสามารถทำได้ นักกีฬานานาชาติที่เล่นกีฬาในระดับสูง หรือตามสมัครเล่น (Capacity) ของแต่ละคนได้มากขึ้น นับว่าเป็นสิ่งดี

การกระจายอำนาจ (Decentralization of authority) ขององค์การ (Organization) ไปสู่องค์กรต่าง ๆ มีการนำมาปฏิบัติกันมากขึ้น นับว่าเป็นสิ่งที่ดี และผู้บริหารระดับสูงต่างตระหนักกันเป็นอย่างดี หลักการสำคัญก็คือ เมื่อผู้บริหารมอบหมายหน้าที่ให้ไปสู่ระดับปฏิบัติการแล้ว ก็ต้องกระจายหรือมอบอำนาจให้ไปด้วย กล่าวกันว่า หากต้องการให้บุคลากรเรียนรู้การบริหาร ก็ต้องให้บุคลากรมีประสบการณ์การบริหารด้วย (Bedeian and Zammuto, 1991) องค์การพัฒนากีฬาของชาติในปัจจุบัน ได้มีความพยายามที่จะกระจายอำนาจ เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทย

ประเทศไทย หรือหน่วยงานราชการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษาและการกีฬาของชาติ ได้สนับสนุน และอุดหนุนให้มีการดำเนินงานของคณะกรรมการกีฬาส่งหัด การคัดเลือกสมาคมกีฬาส่งหัดทุกจังหวัด (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2536) หรือการคัดเลือกที่มีศูนย์พลศึกษาและกีฬาประจำเขตการศึกษา ประจำจังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอ และหมู่บ้าน (กรมพลศึกษา, 2537)

เป้าหมายหนึ่งของการพัฒนากีฬาชาติคือการรักษาและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย แนวทางการพัฒนา กีฬาส่งหัด เป็นไปเพื่อการดำรงและรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เข้ามาแทรกแซง จนทำให้คุณภาพต่าง ๆ ของไทย เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเจริญที่เป็นความทันสมัยด้านวัตถุ และขาดความสมดุลกับการพัฒนาทางด้านจิตใจ ที่จะทำให้เกิดสภาพที่ไม่พึงประสงค์ อันเป็นการทำลายคุณภาพและคุณค่าของความ เป็นมนุษย์ การสนับสนุนส่งเสริมกีฬาพื้นเมืองไทย หรือกีฬาของไทยสิ่งยังคงเป็นสิ่งที่จะต้อง กระทำให้ต่อเนื่องและมากขึ้น ไม่เฉพาะที่กำลังกระทำการปฏิรูปปฏิรูปใหม่ในที่ เรียกว่า ปีแห่งการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย

กระแสใญ่การอนุรักษ์ยังผลักดันหรือก่อให้เกิดค่านิยมแบบวิถีชีวิตนิยม และเปลี่ยนแบบตะวันตกมากขึ้น ทำให้ละเลยการใช้ภูมิปัญญาไทยให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ จนนำไปสู่การพึ่งพาตะวันตก และการพัฒนาที่ยั่งยืน องค์การพัฒนากีฬาชาติจึงควรมีบทบาทในการสร้างความหวังให้แก่สังคม โดยการศึกษาวิสัยและวิเคราะห์เอาเสียให้เข้าถึงภูมิปัญญาไทยทุกด้าน เช่น การศึกษาและการถ่ายทอดวัฒนธรรม ศิลปะมวยไทย หรือกระบี่กระบอง ดังที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้ร่วมมือกับกรมพลศึกษาจัดทำมีโครงการอนุรักษ์ประเพณีไหว้ครูมวยไทยขึ้น ในวันที่อาทิตย์ที่ 15 กันยายน 2537 นอกจากนี้ องค์การพัฒนากีฬาชาติควรมีการพัฒนาและนำภูมิปัญญาไทยมาใช้ในการ เสริมทั้งนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ ดังเช่น การสร้างความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความมีใจเสียแทนเอง และคุณธรรมอื่น ๆ ให้แก่นักกีฬาของมวยไทยในสมัยโบราณ เป็นต้น องค์การพัฒนากีฬาของไทยในยุคใญ่การอนุรักษ์ สิ่งน่าจะต้องมีการปฏิรูป หรือ "ยกเครื่อง" (Reengineering) การจัดการพัฒนากีฬาของชาติ ให้เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ และความเจริญก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง

ทุกองค์การต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ว่า แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่ยาก บางคนอาจได้รับความไม่พอใจ หรือเสียผลประโยชน์ที่เคยหรือจะได้รับจากการเปลี่ยนแปลงก็ตาม แต่การที่ องค์การใดไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมากแต่อย่างใด ในหลักการของการ "ยกเครื่อง" (Re-Engineering) ถือได้ว่าองค์การนั้น "ทาสีชีวิตใหม่" พุดสาย ๆ ก็เรียกว่า "ตาย" ไปแล้ว

เพราะองค์การที่ไม่ตาย คือองค์การที่มีการเรียนรู้ (Learning Organization) อย่างต่อเนื่อง
เป็นองค์การที่ประสบกับได้ยากผู้คนที่มีการเรียนรู้แบบองค์การของความคิดใหม่ ๆ และมีความพยายามที่จะแพร่
กระจายความคิด ที่ได้รับการสนับสนุนให้มีการพัฒนาให้ออกไปสู่การปฏิบัติ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์
แก่การพัฒนาชาติได้อย่างแท้จริงด้วย 5 กิจกรรมหลัก คือ (1) มีวิธีการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ
(Systematic problem solving) ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มากกว่าที่จะเป็นการเดาและ
เดียงส่าให้สุจริต มากกว่าที่จะเป็นใช้ความรู้จากสัญชาตญาณ (2) มีการทดลอง (Experimentation)
เพื่อหาความรู้ใหม่อย่างเป็นระบบ รวมทั้งมีการทดสอบความรู้ใหม่ที่ได้นั้น (3) มีการเรียนรู้
จากประสบการณ์ในอดีต (Learning from past experience) ดังปรัชญาของ George
Santayana (อ้างถึงใน Loh, 1994) ที่ว่า "ผู้ที่ไม่เล่าเรื่องราวที่ผิดพลาดในอดีต มักกระทำ
เรื่องนั้น ๆ ซ้ำอีก" ปัจจุบัน เราเชื่อได้ว่าเป็นโรคที่ไม่ดีอย่างยิ่ง ที่คนในปัจจุบันไม่แตกต่างจาก
คนในอดีต ที่ชอบทำสิ่งที่ผิดพลาดนั้น ๆ จนทำให้เสียโอกาสที่จะได้รับความรู้ใหม่ที่มีคุณค่า อัน
การประเมินผลคุณค่าใหม่ สัปดาห์ 150 ขึ้น สรุปได้ว่า "ความรู้ที่ได้รับจากความสำเร็จที่ผ่านมา
เป็นเครื่องมือที่ทำให้ได้รับความสำเร็จเสมอมา" หรือที่เรามักจะได้ยินคนกล่าว ที่ว่า
"ความล้มเหลวเป็นคุณครู" "ความล้มเหลวเป็นครูที่ยิ่งใหญ่" หรือ "ความล้มเหลวเป็นครูคน
สุดท้าย" (Failure is the ultimate teacher) หรือพูดง่าย ๆ ว่า "ผิดเป็นครู" ที่ไม่ควร
มีการทำซ้ำอีก (4) มีการเรียนรู้จากผู้อื่น (Learning from others) และ (5) มีการถ่าย
โอนความรู้ (Transferring knowledge) ที่ควรจะเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
ในทั้งองค์การ (Loh, 1994)

สรุป

จากกล่าวโดยสรุปได้ว่า กระแสโลกาภิวัตน์ ไม่ก่อให้เกิดผลเสียแก่การพัฒนาของ
ชาติมากนัก องค์การพัฒนากิจการและนักบริหารยุคนี้ อาจจะได้รับประโยชน์จากความรู้ด้าน
ด้านข่าวสารข้อมูลมากและรวดเร็วขึ้น อย่างไรก็ตาม ความพยายามที่จะรักษาและอนุรักษ์กีฬาที่ถือ
เป็นวัฒนธรรมของชาติไว้ ถือว่าเป็นสิ่งที่สมควรกระทำอย่างมาก และอย่างต่อเนื่อง และต้องมีแผน
และกลยุทธ์ในการดำเนินการที่มีการวางแผนไว้รอบคอบและแน่นอน สิ่งที่เราจะได้ว่า ไม่ว่า
จะเป็นยุคสมัยใด หรือกระแสของโลกจะเป็นเช่นไร การพัฒนากิจการของชาติทั้งที่เป็นภาคและ
วัฒนธรรมของชาติ จะต้องเป็นไปด้วยความร่วมมือ ด้วยการประสานสัมพันธ์ และด้วยความมีเอก
ภาพของเป้าหมาย จากองค์การพัฒนากิจการชาติที่มีอยู่อย่างมากมายหลากหลายอยู่ในชาติขณะนี้

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

การกีฬาแห่งประเทศไทย. แผนวิสัยทัศน์ พ.ศ.2536-2539 ของการกีฬาแห่งประเทศไทย.

พิมพ์ครั้งที่ 3. (เอกสารจัดสำเนา).

_____. ร่างรายงานประจำปี 2536. (เอกสารจัดสำเนา).

_____. แผนงาน/โครงการ ภายใต้นโยบายของคณะรัฐมนตรีด้านการกีฬา. (ม.ป.ท., ม.ป.ป.).

คณะกรรมการการกีฬา (เฉพาะกิจ) ในเขตแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ, การกีฬาแห่งประเทศไทย.

คู่มือในเขตแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2531-2539). กรุงเทพมหานคร: ไทยมิตรการพิมพ์, 2533.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. ก้าวไกล (เมษายน 2537): 6-7 อ้างถึงในข่าวครุฑคำศัพท์สัมพันธ์.

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2531-2539). กรุงเทพมหานคร: รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2532.

คณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร. สิ่งที่คุณอยากรู้ของการกีฬา...แต่ไม่กล้าถาม:

มุมมองของคณะกรรมการการกีฬาสภาผู้แทนราษฎร. กรุงเทพมหานคร: คีฬาสยามบรรณรักษ์และการพิมพ์, 2537.

มติชนรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 15 กันยายน 2537.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. โครงการอนุรักษ์ประเพณีไทยด้วยไทย.

วันพฤหัสบดีที่ 15 กันยายน 2537 ณ อาคารสันติราษฎร์ สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร.
(เอกสารจัดสำเนา).

ภาษาอังกฤษ

Bedeian, A.G., and Zamuto, R.F. Organizations: Theory and design.
Chicago: The Dryden Press, 1991.

Loh, M. Reengineering-Learning is a way of being: It stops when life ends. PHP Intersect (September 1994): 43-45.

บทความทางวิชาการประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ

"แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนาเอกชน"

เรื่อง

การพัฒนาเอกชนของชาติ: แนวทางเพื่อการประสานงาน

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ กานตนาภิส

วันพุธที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 08.00-16.00 น.

ณ ห้องประชุมเพชร โรงแรมเอเชีย ราชเทวี

การพัฒนากีฬาของชาติ : แนวทางเพื่อการประสานงาน

*รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ

1. สัมฤทธิ์ผลและการพัฒนากีฬาของประเทศไทย

การพัฒนากีฬาของประเทศไทยได้มีมาช้านาน ตั้งแต่ได้มีการบันทึกประวัติศาสตร์สมัยกรุงสุโขทัย กีฬาและการละเล่นพื้นเมืองไทยที่เรียกว่า กีฬาประจำชาติ (Thai National Sports) ซึ่งประกอบด้วย 5 ประเภทใหญ่ ได้แก่ มวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อ การแข่งขันว่าวและการแข่งเรือ ซึ่งได้สืบทอดการเล่นกีฬาเหล่านี้จนกระทั่งปัจจุบัน อย่างไรก็ตามในช่วงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ประเทศไทยได้ให้ความสนใจในกีฬาสากล และได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานานาชาติเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2494 ซึ่งคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee) ได้มีมติรับรองให้ประเทศไทยเป็นสมาชิกภาพและสามารถส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันมหกรรมกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ณ นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2495 ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกอย่างต่อเนื่องจนถึงกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงบาร์เซโลนา ประเทศสเปน ครั้งล่าสุด เป็นจำนวน 10 ครั้ง ยกเว้นครั้งเดียวในกีฬาโอลิมปิก 1980 กรุงมอสโก ประเทศรัสเซีย ที่ประเทศส่วนใหญ่ร่วมใจกับ бойкот ซึ่งงานการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ จำนวน 9 ครั้งในช่วงเวลา 40 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยประสบความสำเร็จน้อยมาก กล่าวคือ เฉพาะกีฬามวยสากลสมัครเล่นเท่านั้นที่มีโอกาสได้รับเหรียญรางวัล ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

*รองศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนายกสมาคมจิตวิทยา
การกีฬาแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 1

กีฬาโอลิมปิกเกมส์	เจ้าภาพ	ไทยได้รับเหรียญจากมวยสากล
ครั้งที่ 21 พ.ศ. 2519	กรุงมอนทรีออล	1 เหรียญทองแดง
ครั้งที่ 23 พ.ศ. 2527	นครลอสแอนเจลิส	1 เหรียญเงิน
ครั้งที่ 24 พ.ศ. 2531	กรุงโซล	1 เหรียญทองแดง
ครั้งที่ 25 พ.ศ. 2535	กรุงบาร์เซโลนา	1 เหรียญทองแดง

มหกรรมกีฬาเอเชียนเกมส์ ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬานานาชาติทวีปเอเชีย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการโอลิมปิก (Olympic Movement) ประเทศไทยได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันตั้งแต่ครั้งแรก ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย และได้เข้าร่วมแข่งขันอย่างต่อเนื่องจนถึงเอเชียนเกมส์ครั้งล่าสุดได้แก่ ครั้งที่ 11 ณ กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ปี พ.ศ. 2533 ซึ่งพอสรุปได้ว่านักกีฬาไทยยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ดังตัวอย่างเช่น

ตารางที่ 2

กีฬาเอเชียนเกมส์	เจ้าภาพ	ไทยได้รับเหรียญทอง
ครั้งที่ 1	กรุงนิวเดลี อินเดีย	-
ครั้งที่ 2	กรุงมะนิลาฟิลิปปินส์	-
ครั้งที่ 3 พ.ศ. 2501	กรุงจาการ์ตาอินโดนีเซีย	2
ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2505	กรุงโตเกียวญี่ปุ่น	4
ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2509	กรุงเทพฯไทย	12
ครั้งที่ 6 พ.ศ. 2513	กรุงเทพฯไทย	9

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กีฬาเอเชียนเกมส์	เจ้าภาพ		ไทยได้รับเหรียญทอง
ครั้งที่ 7 พ.ศ.2517	เดहरาน	อิหร่าน	4
ครั้งที่ 8 พ.ศ.2521	กรุงเทพฯ	ไทย	11
ครั้งที่ 9 พ.ศ.2525	กรุงนิวเดลี	อินเดีย	1
ครั้งที่ 10 พ.ศ.2529	กรุงโซล	เกาหลีใต้	3
ครั้งที่ 11 พ.ศ.2533	กรุงปักกิ่ง	จีน	2

ซึ่งจะเห็นได้ว่าประเทศไทยประสบความสำเร็จสูงสุดได้ 12 เหรียญทองจากการแข่งขันในกรุงเทพมหานคร และเมื่อพิจารณาเอเชียนเกมส์ 2 ครั้งสุดท้าย (ครั้งที่ 10 และ 11) เห็นว่ามาตรฐานความสำเร็จในการกีฬาของประเทศค่อนข้างต่ำและลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย และความไม่สม่ำเสมอในการพัฒนาศักยภาพกีฬา

อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าบันทึกในการแข่งขันมหกรรมกีฬาเอเชียนเกมส์ที่ประเทศไทยได้รับคำชมเชยและสดุดี ได้แก่ การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ถึง 3 ครั้ง มากกว่าประเทศอื่น ๆ และยังได้รับความไว้วางใจให้เป็นเจ้าภาพ ครั้งที่ 4 ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 13 ปี พ.ศ. 2541 กรุงเทพฯและเมืองบริวาร

ประเทศไทยได้เป็นผู้ริเริ่มจัดการแข่งขันกีฬานานูภูมิภาคแหลมทอง เรียกว่า กีฬาแหลมทอง หรือเซปเกมส์ (SEAP GAMES) โดยร่วมมือกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านเป็น 6 ประเทศ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ พม่า ลาว เวียดนาม และไทย ซึ่งจัดการแข่งขันครั้งแรกในปี พ.ศ. 2502 ได้ดำเนินการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ทุก 2 ปี จนถึงครั้งที่ 9 ปี พ.ศ.2520 ได้ขยายสมาชิกภาพให้ประเทศในเอเชียอาคเนย์เข้าเป็นสมาชิกเพิ่มอีก 3 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน และได้เปลี่ยนจากเซปเกมส์ (SEAP Games) มาเป็น ซีเกมส์ (SEA GAMES) ซึ่งมีการแข่งขันครั้งล่าสุด ได้แก่ ซีเกมส์ครั้งที่ 17 ประเทศสิงคโปร์เป็นเจ้าภาพ ในปี พ.ศ. 2536 ความสำเร็จของนักกีฬาไทยในกีฬาเซปเกมส์ ซึ่งมีสมาชิก 7 ชาติ

ในการแข่งขันกีฬากาญจนา 8 ครั้งนั้น ประเทศไทยค่อนข้างจะโดดเด่น สามารถชนะเลิศ 6 ครั้ง โดยกีฬาชนะ 2 ครั้ง แต่เมื่อกีฬานี้เปลี่ยนเป็นกีฬา ซีเกมส์ ปี พ.ศ. 2520 เป็นต้นมา มีสมาชิกเข้าแข่งขันเป็น 10 ชาตินี้ มีการแข่งขันกันทั้งสิ้น 9 ครั้งที่ผ่านมา ประเทศไทยมีโอกาสชนะเลิศเพียงครั้งเดียวได้กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 13 ปี พ.ศ. 2528 ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ นอกนั้นประเทศอินโดนีเซียชนะเลิศ 8 ครั้ง โดยประเทศไทยและฟิลิปปินส์เป็นอันดับที่ 2 และที่ 3

(ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 3

ครั้งที่	เหรียญทอง	เหรียญเงิน	เหรียญทองแดง	รวม	อันดับ
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 1	35	26	16	77	1
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 2	21	19	27	67	2
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 3	38	33	35	106	1
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 4	77	48	40	165	1
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 5	32	32	45	109	2
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 6	44	27	39	110	1
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 7	47	24	28	99	1
เซียพเกมส์ ครั้งที่ 8	79	45	39	163	1
ซีเกมส์ ครั้งที่ 9	77	34	32	103	2
ซีเกมส์ ครั้งที่ 10	50	45	29	124	2
ซีเกมส์ ครั้งที่ 11	62	45	41	148	2
ซีเกมส์ ครั้งที่ 12	49	40	38	127	3
ซีเกมส์ ครั้งที่ 13	93	66	59	218	1
ซีเกมส์ ครั้งที่ 14	63	58	67	188	2
ซีเกมส์ ครั้งที่ 15	62	63	66	191	3
ซีเกมส์ ครั้งที่ 16	72	80	72	224	3
ซีเกมส์ ครั้งที่ 17					2

2. ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนากีฬาของชาติ

จากประวัติพัฒนาการของการกีฬาของประเทศไทยนับได้ว่าได้มีการพัฒนาและตื่นตัวในกรเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานานาชาติ เช่น กีฬาโอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ และกีฬาซีเกมส์ ีพหุสมควร แต่เมื่อพิจารณาถึงสัมฤทธิ์ผลในการกีฬาจะเห็นได้ว่าในระดับสากลใหญ่ เช่น กีฬาโอลิมปิกและเอเชียนเกมส์ประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ทั้ง ๆ ที่ได้มีการพัฒนา กีฬาสากลสมัครเล่นมานานไม่น้อยกว่า 40 ปี ในกลุ่มสมาชิกอาเซียนและอินโดจีน ประเทศไทยจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีอย่างไรก็ตามในปัจจุบัน ประเทศต่าง ๆ ได้มีการพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของประชากร และใช้กีฬาเป็นสื่อในการประชาสัมพันธ์ประเทศ ด้านทรัพยากรมนุษย์ เศรษฐกิจและการเมือง ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ยังประสบปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนากีฬา ทั้งนี้เนื่องจาก การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในด้านความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม ระบบการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอก่อให้เกิดเป็นอุปสรรคมากมาย ดังที่ งานวิจัยของเลิศรัตน์ รัตนวานิช (2537) ได้สำรวจความคิดเห็นการบริหารงานสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยสู่ความเป็นเลิศ พหุสรุปปัญหาและอุปสรรคได้ดังนี้

1. นโยบายของรัฐบาลด้านการพัฒนากีฬาไม่ชัดเจนมีปัญหามากที่สุด
2. องค์กรทางการกีฬาของรัฐบาลขาดเอกภาพในการดำเนินงาน มีปัญหาในระดับมากที่สุด
3. ผู้บริหารทางการกีฬาของรัฐในระดับสูงไม่ให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อการส่งเสริมกีฬา มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารอยู่เสมอจึงทศความต่อเนื่องในการดำเนินงานขาดประสิทธิภาพการบริหารงานเป็นปัญหาในระดับมากและมากที่สุด
4. ในเรื่องสมาคมกีฬาสมัครเล่นมีปัญหาค้านรูปแบบและการจัดการของสมาคมไม่เข้มแข็งขาดประสิทธิภาพ ผู้บริหารสมาคมมาไม่ทุ่ทุทนและเสียสละอย่างจริงจัง ขาดการประสานงานระหว่างสมาคมกีฬาฯ กับองค์กรของรัฐ เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด
5. คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยยังไม่ดำเนินงานอย่างเต็มที่ ตามขอบเขตความรับผิดชอบในการพัฒนากีฬาของชาติมีปัญหายุ่งในระดับมาก

6. สโมสรและชมรมกีฬาต่าง ๆ ไม่ส่งเสริมการพัฒนากีฬาจริงจังมีน้อยมาก เมื่อกระจายไปทั่วประเทศ ได้รับงบประมาณจากรัฐน้อยมากและไม่ตรงเป้าหมาย รัฐยังไม่สนับสนุนด้านอาคารสถานที่และสนามกีฬา เป็นปัญหามากที่สุดเช่นเดียวกับภาคเอกชน ยังไม่ให้การสนับสนุนการพัฒนากีฬาน้อยมาก

7. ในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนเยาวชน ทั้งทางด้านนโยบายและการปฏิบัติ น้อยมาก ยังไม่เป็นระบบและขาดประสิทธิภาพและมหาวิทยาลัยยัง ไม่มีแนวทางและประสิทธิภาพในการพัฒนากีฬาเป็นปัญหาระดับมากและมากที่สุด

8. รัฐยังไม่สนับสนุน หรือสร้างแรงจูงใจให้เอกชนเข้ามาสนับสนุนการกีฬาเป็นปัญหาระดับมากที่สุด

9. โครงการเก็บตัวฝึกซ้อมนักกีฬาเพื่อเตรียมทีมชาติยังขาดการสนับสนุนจากรัฐไม่ครบวงจร ในด้านสถานที่เก็บตัวฝึกซ้อมโภชนาการสำหรับนักกีฬา

จะเห็นได้ว่าปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่ทางผู้บริหารสมาคมกีฬาสมัครเล่น นักวิชาการ สื่อมวลชน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของชาติได้สะท้อนออกมาอยู่ในระดับมากและมากที่สุด น่าจะเป็นสมมุติฐานและแนวทาง ในการผู้บริหารหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬาต้องพิจารณา และศึกษาหาแนวทางแก้ไข หรือประสานงานหรือก่อให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการพัฒนากีฬาต่อไป

3. แนวทางเพื่อการประสานงานพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนากีฬาของชาติสู่ความเป็นเลิศ เป็นสิ่งที่จะต้องได้รับความดูแลและแก้ไขจากหน่วยงานองค์กรกีฬาและผู้ที่มีส่วนร่วมในการบริหารและจัดการองค์กรกีฬาอย่างจริงจัง ต่อเนื่องและเป็นระบบเพื่อให้การประชุมสัมมนาหาแนวทางแก้ไขในด้านการประสานงานที่ดี จึงใคร่ขอเสนอรูปแบบความรับผิดชอบขององค์กรกีฬาที่เกี่ยวข้องและกระบวนการใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นเพื่อการประสานงานกีฬาเพื่อความเป็นเลิศต่อไปนี้ (~~Board of Sport~~
~~Authority of Thailand~~)

(BOARD OF SPORT AUTHORITY OF THAILAND)

1. คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งได้มีการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานและผู้ว่าการกีฬาฯ เป็นเลขานุการ และคณะกรรมการไม่เกิน 10 คน มีหน้าที่และอำนาจ ในการวางนโยบายและควบคุมดูแลนกิจกรรมของ กกท.
2. การกีฬาแห่งประเทศไทย (Sport Authority of Thailand)
 - 2.1 ส่งเสริมกีฬา เป็นศูนย์กลางประสานงานการกีฬา วิเคราะห์ จัดทำสถิติ แผนงานและประเมินผลการกีฬา สํารวจ จัดสร้างและบูรณะสถานที่เพื่อการกีฬา สํารวจ จัดสร้าง และบูรณะสถานที่เพื่อการกีฬา
 - 2.2 จัดทำงบประมาณประจำปีการกีฬา
 - 2.3 พัฒนากีฬา ส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อการแข่งขัน
3. คณะกรรมการกีฬาจังหวัด (Provincial Board Of Sport Authority) มีหน้าที่ช่วยเหลือ กกท. โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานและศึกษาธิการจังหวัดเป็นเลขานุการ
4. กรมพลศึกษา (Department of Physical Education) ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ อํานาจและหน้าที่ ได้แก่ ส่งเสริมสนับสนุนงานด้านพลศึกษา สุขศึกษาและนันทนาการแก่นักเรียน นักศึกษา เยาวชนและประชาชน ดำเนินการจัดการศึกษา ผลิตครูและบุคลากรด้านพลศึกษาการกีฬาเผยแพร่และส่งเสริมวิชาการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา ตลอดจนควบคุมอาคารและสถานที่กีฬาต่าง ๆ
5. คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย (Olympic Committee of Thailand -OCT) เป็นองค์กรในเครือข่ายของการกีฬานานาชาติ เรียกว่า คณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee) โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามวัตถุประสงค์ ดังนี้
 - 5.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาสมัครเล่นพลศึกษาและวัฒนธรรม
 - 5.2 ควบคุม ดูแล สมาคมกีฬาสมัครเล่นที่เป็นสมาชิกของสหพันธ์สมาคมกีฬานานาชาติ (International Sport Federations)
 - 5.3 จัดเตรียมและส่งนักกีฬาสมัครเล่น เข้าแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกและกีฬายาวนาการโอลิมปิก

5.4 ร่วมมือกับหน่วยงานกีฬาทั้งของรัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาและส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนและกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

6. สมาคมกีฬาสสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (Sport Amateur Association of Thailand-SAAT) เป็นองค์กรกีฬาแห่งชาติที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการบริหารงานกีฬาและนักกีฬาโดยมีขอบข่ายดังต่อไปนี้

6.1 จัดกฎ กติกา และระเบียบการแข่งขัน หรือจัดการแข่งขันในกีฬานักกีฬาที่รับผิดชอบให้ดำเนินไปตามกฎกติกาของสหพันธ์กีฬาระหว่างชาติ

6.2 จัดทำปฏิทินการแข่งขันประจำปี เพื่อให้สอดคล้องกับปฏิทินการแข่งขันกีฬาสากล

6.3 พัฒนามาตรฐานการเล่นกีฬาระดับมวลชนและเพื่อความเป็นเลิศ

6.4 จัดการบริหารองค์กรกีฬาทั้งด้านทุน บริหารการเงิน สื่อความหมาย และสร้างความสามัคคีทั้งองค์กรกีฬาภายในและระหว่างประเทศ

7. คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย มีหน้าที่ความรับผิดชอบในการบริหารการกีฬาของมหาวิทยาลัยและอุดมศึกษาที่เป็นสมาชิก ซึ่งปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 39 สถาบันการศึกษา ซึ่งได้เริ่มจัดการแข่งขันขึ้นครั้งแรกโดยมีมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ เป็นเจ้าภาพ ปี พ.ศ. 2513 และมีการจัดการแข่งขันประจำปีจนครั้งล่าสุดที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพ ปี พ.ศ. 2536 เป็นครั้งที่ 21 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยเป็นการส่งเสริมความสามัคคีระหว่างสถาบันอุดมศึกษาให้มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาและการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศโดยส่งเสริมให้พัฒนาศักยภาพของนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

8. สมาคมวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาชีพที่มีความสนใจร่วมกันที่พัฒนาวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อศึกษาวิจัยและเป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการใหม่ ๆ เพื่อพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพและสมรรถภาพ ตลอดจนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งปัจจุบันมีการรวมตัวเป็น 4 สมาคม ได้แก่

8.1 สมาคม สุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการแห่งประเทศไทย ตัวย่อ (ส.พ.ส.ท.) หรือ (Thai Association For Health Physical Education And Recreation - TAHPER)

8.2 สมาคมวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย ด้วยย่อ (สวท) หรือ Sport Science Association of Thailand (SSAT)

8.3 สมาคมจิตวิทยาการกีฬาแห่งประเทศไทย ด้วยย่อ (สจท) หรือ Sport Psychology Society of Thailand (SPST)

8.4 สมาคมกีฬาเวชศาสตร์แห่งประเทศไทย ด้วยย่อ (สวท) หรือ Sport Medicine Society of Thailand-SMST)

สำหรับกระบวนการใหม่ (New Movement) เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนากีฬาของชาติ มีเป้าหมายและเพิ่มประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงเกิดเป็นการรวมตัวเป็นองค์กร คณะทำงาน ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลนโยบายเป้าหมายในด้านกีฬากีฬา ตลอดจนให้การสนับสนุนงบประมาณและตรวจสอบองค์กรกีฬารัฐในด้านปัญหาอุปสรรคการดำเนินงาน และเสนอแนะการพัฒนากีฬาของชาติต่อรัฐบาล

2. คณะทำงานประสานงานด้านการพัฒนาและการกีฬาของชาติ โดยมีเป้าหมายเพื่อการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาของชาติเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีคุณภาพและยั่งยืน เน้นเป้าหมายหลักคือ คุณภาพที่ดีของประชาชนในชาติและมีความเป็นเลิศในด้านการกีฬา มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมระหว่างประเทศ ซึ่งสำนักนายกรัฐมนตรีได้มอบหมายแต่งตั้งคณะทำงาน โดยมี พลเอก สุพิชัย วรอุทัย เป้าประธาน และพลตรี วันรัตน์ ยอดทองเตย เป็นเลขานุการ ซึ่งคณะทำงานชุดนี้ ได้จัดตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจ ประสานงานด้านการพัฒนาและการกีฬาของชาติ คณะทำงานด้านนโยบายและแผนการกีฬาของชาติ และคณะทำงานด้านการจัดหากองทุนเพื่อการกีฬาของชาติ

3. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งชาติ ในการประชุมสัมมนาวิชาการประจำปี ครั้งที่ 5 ของสมาคมวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ประชุมมีมติให้เสนอจัดตั้งศูนย์วิทยาศาสตร์-การกีฬาแห่งชาติ การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 "จามจุรีเกมส์" โดยมีวัตถุประสงค์ที่ประยุกต์วิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศและเป็นศูนย์ประสาน-วิชาการนี้กับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของชาติ

หนังสืออ้างอิง

เจริญ วรรณะสิน (2537). บันทึกจากประสบการณ์การบริหารสมาคมกีฬาแห่งชาติ. เอกสารประกอบการสัมมนาการบริหารงานสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎร ณ อาคารรัฐสภา ระหว่างวันที่ 25-26 กรกฎาคม

เลิศรัตน์ รัตนวาณิช (2537). แนวทางในการพัฒนากีฬาของชาติ. เอกสารประกอบการสัมมนาการบริหารงานสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎร ณ อาคารรัฐสภา ระหว่างวันที่ 25-26 กรกฎาคม

สมบัติ กาญจนกิจ (2536). การประเมินโครงการพัฒนากีฬาชาติ. รายงานการวิจัยสถาบันกองแผนงาน สำนักอธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

_____. (2533-4). ประเทศไทยและอาเซียน : ความสำเร็จหรือล้มเหลวในกีฬาเอเชียนเกมส์. วารสารกีฬา ปี 24 ฉบับที่ 12 ธันวาคม 33, ฉบับที่ 1 มกราคม 2534.

Karnjanakit, Sombat. (1989). Comparative Sport Achievement of The Association of South East Asian Nations (ASEAN) in The Regional Sports Competitions. A Keynote Presentation at XV SEA GAMES ~~Event~~ at Fedftral Hotel Kuala Lumpur, MALAYSIA.
SEMINAR

เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ
"แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์กรพัฒนาเอกชน"

รวบรวมและเรียบเรียง

โดย

รองศาสตราจารย์ ศุภฤกษ์ มั่นใจตน

วันพุธที่ 21 กันยายน 2537 เวลา 08.00 - 16.00 น.

ณ ห้องประกายเพชร โรงแรมเอเชีย ราชเทวี

ในปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่ามนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ามากที่สุดเพราะในการที่พัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้น จำเป็นต้องพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพ มีสมรรถภาพดี การกีฬาเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง ที่จะช่วยส่งเสริมคุณภาพของประชากรให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายดี นอกจากนั้นแล้ว การกีฬายังช่วยให้ประชากร มีระเบียบวินัย มีความอดทน เสียสละเพื่อส่วนรวม รับผิดชอบงานในหน้าที่ และยังช่วยส่งเสริมทางด้านสติปัญญา การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

รัฐบาลเห็นคุณค่าและความสำคัญของการกีฬา อย่างจริงจังเมื่อปี พ.ศ. 2520 โดยคณะรัฐมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนกีฬาชาติขึ้น ในเดือนกันยายนมีการประชุมทั้งหมด 27 คน มีนายแพทย์บุญสม มาร์ติน อธิบดีกรมพลศึกษา คณะนั้นเป็นประธาน ได้กำหนดความมุ่งหมายของแผนกีฬาชาติไว้ 7 ข้อดังนี้

1. ให้มีการส่งเสริมและเผยแพร่กีฬาให้ประชากรของชาติทุก ๆ คน ทุกระดับในทุกส่วนของประเทศได้มีโอกาสเล่นกีฬาอย่างมีหลักการ
2. ให้รักและสนใจการกีฬาให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการเล่นกีฬาตามอุดมคติของการกีฬา
3. ให้รู้จักการใช้กีฬาให้เป็นประโยชน์ในการสร้างบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์
4. ให้มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และทัศนคติที่ถูกต้องในการเป็นผู้เล่น ผู้ดูกีฬาที่ดี
5. ให้มีคุณธรรมโดยยึดมั่นในความสามัคคี ความเสมอภาค ความสุจริต ความยุติธรรม และความมีระเบียบวินัย ตลอดจนความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
6. ให้รู้จักเสียสละ สามารถร่วมและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในการทำงานร่วมกันตามวัฒนธรรมที่งดงาม
7. ให้รู้จักใช้การกีฬาเสริมสร้างสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ โดยสอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศชาติ ในต่างประเทศด้วย

แนวนโยบายของการกีฬาลงรัฐ มีทั้งหมด 11 ข้อ ดังนี้

1. รัฐส่งเสริมให้ประชากรของชาติทุกเพศ ทุกวัย ได้มีโอกาสเล่นกีฬาอย่างทั่วถึงกัน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. รัฐพึงส่งเสริม บำรุง และควบคุมกีฬา โดยถือว่ากีฬามีความสำคัญต่อการบริหารการพัฒนา การเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย
3. รัฐเน้นการส่งเสริมกีฬา เพื่อสุขภาพของคนในชาติมากกว่าความเป็นเลิศ
4. รัฐพึงส่งเสริมกีฬาพื้นเมือง และกีฬาที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติในทุกๆ ระดับ
5. รัฐพึงกำหนดให้มีหลักสูตรพลศึกษา และการกีฬาเป็นวิชาพื้นฐานในทุกๆ ระดับการศึกษา
6. รัฐพึงส่งเสริมการศึกษา การวิจัยทางพลศึกษา สุขศึกษา สันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
7. รัฐพึงเร่งรัดและสนับสนุนการจัดตั้ง สถาบันผลิตครูวิทยาศาสตร์การกีฬา บุคลากรทางด้านพลศึกษา และการกีฬาให้มีจำนวนเพียงพอทั้งปริมาณและคุณภาพ
8. รัฐพึงจัดให้มีครูพลศึกษา สถานที่เรียนพลศึกษา สถานที่เล่นกีฬาร่วมอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เพียงพอกับความต้องการ

9. รัฐพึงจัดสรรให้มีอุปกรณ์การกีฬา พึ่งส่งเสริมการผลิตอุปกรณ์กีฬาทุกประเภท ภายในประเทศ ให้มีประสิทธิภาพและเพียงพอกับความต้องการ

10. รัฐพึงจัดสรรงบประมาณทางด้านพลศึกษา และการกีฬาให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสม

11. รัฐพึงส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในการส่งเสริมการกีฬา และพลศึกษาด้วย

เมื่อมีแนวนโยบายของการกีฬา มีการกำหนดความมุ่งหมายของแผนการดำเนินการไว้ชัดเจน การดำเนินงาน ในเรื่องของการบริหาร การจัดตั้งองค์การ เพื่อให้บรรลุตามความมุ่งหมาย

การจัดตั้งองค์การเพื่อการบริหารตามแผนกีฬาของรัฐที่ประชุมเสนอความคิดเห็น เป็น 3 รูปแบบคือ

1. ควรจัดเป็นรูปกระทรวง
2. ควรจัดเป็นทบวง
3. ควรปรับปรุงหน่วยงานเดิมที่มีอยู่ โดยรวมกรมพลศึกษา และองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นกีฬาแห่งประเทศไทย ใช้ชื่อว่า กกท.) เข้าด้วยกัน

แต่ก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่า องค์การที่จะบริหารทางด้านกีฬาของรัฐควรจัดเป็นรูปแบบใด ต่อจากนั้นได้มีการจัดประชุมสัมมนาการพัฒนาการกีฬา แห่งชาติ ระหว่างวันที่ 23 - 25 พฤษภาคม 2522 ณ โรงแรมเอเซียร์ พัทยา โดยจัดเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ๆ ละ หัวข้อ ดังนี้

1. การพัฒนาระบบบริหารการกีฬา
2. การพัฒนาระบบการเงิน
3. การพัฒนาบุคลากร
4. การพัฒนาอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการกีฬา

1. การพัฒนาระบบบริหารการกีฬา ที่ประชุมได้กำหนดขอบเขตของปัญหา และองค์การที่บริหารการกีฬาของชาติ ดังนี้

1. องค์การกีฬา ได้แก่
 - 1.1 กรมพลศึกษา
 - 1.2 องค์การส่งเสริมการกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.)
 - 1.3 คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัย
 - 1.4 คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัย - ตำรวจ
 - 1.5 องค์การบริหารส่วนจังหวัด
 - 1.6 เทศบาล

2. คณะกรรมการบริหารการกีฬา ได้แก่

- 2.1 คณะกรรมการโอลิมปิก แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
- 2.2 สมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย

3. องค์การเอกชน ได้แก่ บริษัท ร้านค้า ฯลฯ

ผลการสัมมนา มีดังนี้

1) องค์การกีฬา

สภาพของปัญหา

1. ขาดนโยบายการกีฬาแห่งชาติ
2. องค์การบริหารการกีฬา กระจาย ขาดเอกภาพ
3. การกีฬาในส่วนภูมิภาค ไม่มีองค์กรรับผิดชอบ
4. องค์การกีฬาของรัฐบาลอำนาจในการควบคุมดูแลการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพ
5. สถาบันการศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ขาดหน่วยรับผิดชอบ

ผลของปัญหา

1. องค์การกีฬาไม่สามารถดำเนินงานด้านกีฬาให้เกิดผลดีแก่ประชาชนส่วนใหญ่ และการแข่งขันกีฬาของชาติ ทั้งกีฬาภายในและระหว่างประเทศ
2. ขาดการประสานงานการควบคุม การจัด การประเมินผล และการติดตามผล
3. ทำให้การกีฬาในระดับท้องถิ่นไม่พัฒนาเท่าที่ควร
4. องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ไม่สามารถควบคุมการดำเนินงานของสมาคมกีฬาสมัครเล่น กรมพลศึกษาไม่สามารถควบคุม การจัดการผลศึกษาในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
5. ทำให้การกีฬาในสถาบันการศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ไม่พัฒนาเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

1. รัฐบาลกำหนดนโยบาย และแนวปฏิบัติว่าด้วยการกีฬาแห่งชาติให้แน่ชัด เพื่อให้องค์กรต่าง ๆ ได้ดำเนินการกีฬาให้บรรลุตามเป้าหมาย
2. รัฐบาลจัดตั้งสภากีฬาสูงสุดแห่งชาติ และควรมีพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งชาติ
3. รัฐบาลจัดตั้งสำนักงานกีฬาจังหวัด อำเภอ ตำบล ส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งสมาคม สโมสรสมัครเล่น กีฬาของเอกชนในท้องถิ่น และควรให้สมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย จัดตั้งสาขาในส่วนภูมิภาค
4. องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ควรกำหนดระเบียบ เพื่อวางมาตรฐานการ ควบคุมการดำเนินงานของสมาคมกีฬาสมัครเล่น โดยมติ คณะรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดระเบียบ เพื่อวางมาตรฐานการ จัดการผลศึกษาในโรงเรียนทุกระดับ
5. ทบวงมหาวิทยาลัย ควรกำหนดนโยบายการส่งเสริมกีฬา ในสถาบัน การศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ส่งเสริมให้หน่วยงาน รับผิดชอบการกีฬาในสถาบัน การศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย และทบวงมหาวิทยาลัย ควรตั้งหน่วยงานกลางเพื่อประสานการกีฬาระหว่างสถาบันการศึกษาในสังกัด